

en Undtagelse, idet den siger, at med Hensyn til Underholdningsbidrag til Børn, forladte og fraseparerede Husfruer, kan man holde sig til, lægge Beslag paa den paagældendes Løn. Det er dette, som jeg mener, at man ikke skal gaa til med Hensyn til disse Underholdningsbidrag, hvor der ikke er Tale om de særlig privilegerede til uægte Børn eller til forladte og fraseparerede Husfruer, af den Grund, at man ellers udsætter sig for, hvad ogsaa er betonet i en anden Forbindelse i Lovforslagets Motiver, at faste vedkommende ind paa Fattigvæsenet. Derved, at man lægger Beslag paa en Arbejders Løn, risikerer han at miste sit Arbejde, thi det indlader Principalen sig nødig paa, det forårsager Banfæliigheder i Regnskabet, det fremkalder Mistillid til den paagældende Person o. s. v. Det giver i det hele Anledning til Uregelmæssigheder, og saa siger Principalen: „Han maa hellere gaa; vi kunne ikke have alle disse Omstændigheder med ham. Man kaster ham saaledes let over paa Fattigvæsenet, og dertil kommer en Betragtning, som jeg tidligere har gjort gældende, nemlig, at overfor uægte Børn har den paagældende gjort sig skyldig i en urigtig Handling, men de Forpligtelser, han efter Lovforslaget ellers kan komme til at paadrage sig, eller som efter Lovforslaget kunne komme til at paahvile ham, behøve slet ikke at forudsætte, at han i mindste Maade er skyldig i nogen urigtig Handling. Det kan være Ulykker og andre Forhold, som han er ganske uskyldig i, der have bevirket det, og der er derfor vistnok ikke tilstrækkelig Grund til, at gaa videre, end Konkursloven hjemler, nemlig Udpantning, men ikke Grund til at der ogsaa skal kunne lægges Beslag paa den Løn, som vedkommende endnu ikke har fortjent, hvorved man sætter ham ud af Virksomhed, saa at han kommer paa Fattigvæsenet, og det gøres ham vanskeligere at leve. Jeg kan her afslutte, hvad jeg har at sige i Anledning af disse Endringsforslag. Jeg forudsæ, at den ærede Ordfører ikke kan være forberedt paa at svare paa de Bemærkninger, jeg har fremjat, og paa maaste straks at tage Stilling til disse Endringer, men hvis det skulde være Tilfældet, gives der jo andre Veje, ad hvilke man kan raade Bod derpaa.

Klein: Jeg vil gerne udbede mig det høje Rigs Opmærksomhed for de Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. De fremtræde jo som to Endringsforslag, men det vil ikke være undgaet Opmærksomheden, at de hænge sammen, at enten bør de bægge vedtages, eller bægge forkastes. De vedrøre en Klasse af Medborgere, som ingenlunde

paa Forhaand have Sympati for sig, nemlig dem, man kalder Løsgængere. Jeg har tilladt mig, da denne Sag første Gang var til Behandling i forrige Samling, at udtale mig noget om dette Spørgsmaal, men jeg bør ikke just forudsætte, at mine Ord den Gang skulle være bevarede saaledes i Grunddringen, at det ikke vil være rigtigt at sige noget til Forsvar for de Endringsforslag, jeg har tilladt mig at bevære ærede Medlemmer med at tage under Overvejelse. Løsgængere kunne være meget ubehagelige Mennesker, men saaledes, som Begrebet Løsgængere i Virkeligheden juridisk har uddannet sig her i Landet, kan det være ganske stikkelige Mennesker, i alt Fald Mennesker, som kunne fortjene Medlidenshed. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg i min mangeaarige Erfaring som Dommer ikke sjælden er bleven ganske blød om Hertet ved at forestille mig Billedet af disse uheldige Væsenier, som fremstilles saa ofte under dette Begreb Løsgængere, ved at tænke paa den Skæbne i Livet, som de have været underkastede, og den Maade, hvorpaa de i Virkeligheden blive jagede og forfulgte som Vildt af det Samfund, til hvis Borgere de dog skulle høre. Det er ofte Tilfældet, at Løsgængere høre ligesvem til Forbryderracen, at det er Personer, der have begaaet et større eller mindre Antal Forbrydelser og som Folge deraf ikke kunne skaffe sig selv Erhverv, men som det offentlige derfor maa tage sig af, og som kastes ind paa en Fattiganstalt. Saa, med den Slags Folk har man jo ingen Medlidenshed, skont de heller ikke skulle behandles umenneskelig. Men det behøver ikke at være Tilfældet, at Løsgængere ere saadanne Folk. Det er ofte Tilfældet, at Personer, der blive forfulgte som Løsgængere, aldrig have begaaet noget, der i egentlig Forstand kan kaldes Forbrydelse, at de ere Mennesker, der fra først af have været uheldig stillede, været fattige, syge og svægelige. Dem lægger man ogsaa paa Fattigvæsenet, og have de der forbrudt sig mod den Orden, der skal herske under Fattigvæsenet, blive de satte under Tiltale derfor. Man kan træffe paa Mennesker — hvad jeg her siger, er ikke overdrevet — som 20—30 Gange ere blevene tiltalte og dømt for Betleri og Løsgængeri og aldrig for mere eller andet end det samme, hvis Liv, jeg kan gerne sige fra Ungdommen af, har været en uafbrudt Ræde af Anholdelser, Varetægtsfængsel, Bånd og Brød eller Tvangsarbejde. Jeg overdriver ikke, naar jeg siger, at man kan fremdrage Eksempler paa Personer, der paa den Maade have tilbragt 20—30 Aar af deres Liv, ja mere, i en uafbrudt Ræde af